: 77

שלאא לא קשיא ° הא דאמר הריני [שוחמ] □

ע"מ לקבל דמה למחר הא דאמר הריני

מקבל דמה על מנת לשפוך שירים למחר

א"ל ההוא מרבגן לרבא ושפיכת שירים והקטרת אימורין לא פסלה בהו מְחשבְה

והתנום שיכול לא תהא מחשבה מועלת אלא

באכילת בשר מנין לרבות שפיכת שירים

והקטרת אימורים 'ת"ל יואם האכל יאכל

יבשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת

אדם ואחת אכילת מזבח לא קשיא הא דאמר

*הריני זורק על מנת לשפוך שירים למחר

הא דאמר הריני ישופך שירים על מנת

להקטיר אימורין למחר: א"ר יהודה בריה

דרבי חייא שמעתי ישמבילת אצבע מפגלת

בחמאת פנימית יו שמעה אילפא אמרה

קמיה (4) דרב פדא אמר כלום למדנו פיגול ה

אלא משלמים מה שלמים אין מבילת אצבע

מפגלת בהן אף חמאת אין מבילת אצבע

מפגלת בהן חוכי הכל משלמים יי למדו אי מה

שלמים שלא ז לשמן אין מוציא מידי פיגול אף

חטאת שלא לשמה אין מוציא מידי פיגול אלא

ל) ת"כ צו פי"ב פ"ח ה"ו. לקמן כח: מנחות יו, חולין [לקמן כח: מנחות יו, חולין פל:], ג) עיין כתובות דף נ:, ד) מנחות יב, ד) צו פי"ג, ו) לקמן כח., ו) לקמן כט:, ועי׳ ב״מ מו: ועי׳ מ״ם על לדון:, ט) [וע"ע חוס' מעילה ז. ד"ה חישבן:

הגהות הב"ח

(A) גמ' קמיה דבר פדא:
(3) שם משלמים למדנו אי מה:
(ג) שם כלום למדנו כל"ל וכן ככל העמוד: (ד) רש"י ופרכינן וכו׳ למדנו וכי דין: (**כ**) ד"ה הואיל וכו׳ דבהדיא: (6) ד"ה הוחיל וכר דבהדיא:
 (1) ד"ה חלל וכר מה יש לך לומר טעם:
 (1) ד"ה הכל ממ"ד:
 וכר בכלל מביאה הס"ד:
 (7) ד"ה חלל כיון וכר לקרבו למזבח:

גליון הש"ם

גמ' הא דאמר, עייו לעיל דף נו ע"ב תוס' ד"ה מחשבין:

שינויי נוסחאות

א] תיבת אלא ליתה בכי"ל, וכן ומרו"ד. לחנינו כנר׳ הגיר׳ בכתה"י ובש"מ. נ"א הריני מהבל דמו ע"מ להבל וד"ו רפ"ב). בס' פ"מ פירשה ע"מ לקבל מקלת דמו למחר, ועי' ח"ג מחשבין שכתבו דכאן מיירי בחישב בקבלה ע"מ לגמור החבלה. ע"כ גרסו גי" זו. וכו בגלה"ש כאן ציון לתוסי הנ"ל. ולפי גי' זו יתכן לפרש דבשוחט ע"מ לקבל הוי פיגול, וכדברי הרשב"א והר"ן והמאור בספ"ק דחולין. וער חז"א יוז"ד סי רי"ד (לדף טל) שהגיה דברי הראשונים הנ"ל וכתב, אע"ג שקשה להגיה בכולן כר מ"מ האמת הוא כן כר ובובחים שם אמר בהדיא הפכו כו', עיי"ש. וכאמור לנום' ד"ו הנ"ל ליתא הפכו בהדיא. ובלא"ה לגי' דידן נמי מפרש הראב"ד מחשבה, הובאו דבריו בליקוטים, וע' בחז"א שם: ג] ל"ל והתגיא (*ש״מ, הגרי״ב): ד] כק״ל מיכת פנימית ליתל (ש״מ, כתה״י ופרי״ד): ה] מיכת פיגול ליתל (ישים, הגריים): דן בס"מ מינם פנימית לימל) (שים, כתה"י ופריד): ה] מינס פיגול לימל בכמה"י: ו] ל"ל בה (כיה בכתה"י וד"ו: ז) אין שלא לשמן מוציא מידי פיגול אף חטאת אין שלא מינו מיגול אף חטאת אין שלא ישמה מוציא כו׳ קשמות המוקפות ליתה בכי"ר ה] תיבות המוקפות ליתה בכי"ר וד"ו רפ"ב, וכ"ה ישר (דק"ם) ובש"מ הגיה כלפנינו: ח"] בש"מ גורס, שמעתי מרבי. וכ"ה ביחוסי תנאים ואמוראים והוכיח מכאו דריב"ל תלמידו דרבי הוה: ור׳ וכ״ה בתוס׳): יא] ל״ל בה (*שמכ״י) [כל׳ וילנא הולכה הגהה (זו שלא במקומה): יב] והנותן (*שמכ"י): יג] מיבת נמי ליתא (ישמב יי. בן מיכע נבוי ליתו ברוב כתה"י: יד] נ"ל על כרחיך היינו קבלה ה"נ וכו' (כי"צ וד"ו רפ"ט וש"ח). גס בגליון הובלו ("ז אלא שעירבו ב' הנוס' בהוסיפס תלתו פעילפו כי המש כהוסיפס שלת כהוגן תיכות עבודה חשובה: מו] דבר שהוא אכילה חשובה: מו] דבר שהוא אכילה או לאדם (כתה"י): מו] ל"ל של שלמים (*ש"מ): יו] דפסול ביה כל"ל (מ"ש"): יחן מפגלת ול"ג מפגלת אצבע כל"ל (ש"ח. בתה"), וכ"ה בתוס' הר"פ שבש"מ עי"ש. [ול"ב על נכון מבו "מוס' שבל רש"י לשלול]. (כל"ו חי' אצבע מפגלת אצבע, לפנינו ע"פ רש"ה שמחה אצבע ופפילו ע"פ לטיק שתחק אבצע הב"): יום מקומו ("שחכ"י): ב] כאן הס"ד (שחכ"י): בא] למקומו דשלמים כל"ל (ש"ח): כב] ל"ל פסולו חמור *שמכ״ים: כגו מוציאה הס״ד (שוב). בכן ל"ל הקומץ כרי (ש"מ). ל"ל פרק הקומץ (בי"י): בה] מן הבשר שהן [עלכייי שהוא] שיריים אף זה כל"ל (*ש"מ): כו] ל"ל מפגליי מהיקישא דאיתקש (*ש"מ), נ"ח

לא קשיא הא. דקמרבי שפיכת שירים כגון דאמר הריני זורק או אחת משאר עבודות על מנת לשפוך שירים למחר שהרי חישב להאכיל את המובח חוץ לומנו: והא. דמעטינהו לעיל כגון דאמר הריני שופך שירים כו'. כללא דמילתא בעינן מחשבה בשעת עבודה על

דבר בו אכילת אדם או למובח הלכך חישב בשעת שפיכת שיריים על אכילת בשר לא כלום היא דלא הואי מחשבה בשעת עבודה: שמעתי מרבוחי שעבילת הלבע. האמור בחטאות הפנימיות וטבל הכהן אלבעו וגו׳ וויהרא דו מפגלת בחטאת אם טבל ע"מ להקטיר אימורים למחר: כלום למדנו פיגול. בחטחת חלח משלמים דעיקר פיגול בשלמים כחיב ואם האכל יאכל ושלמים אין בהן טבילת אלבע שכל הדמים בזריקה מן הכלי למזבח חוך מן החטאת שהיא במתנת אלבע: ופרכינן וכי הכל משלמים למדנו. (ד) דין פיגול בכל הובחים כדינו בשלמים בו: אי מה שלמים אין שלא לשמו מוליאו מידי פיגול. אם שחט במחשבת חוץ לומנו וקבל יום שחם במונשבו מון לתמו ייקב והוליך שלא לשמן לא ילאו מידי פיגולן שהרי אין שלא לשמו פוסל בשלמים והוה ליה קרב הממיר כמלותו בפיגול בלא פסול מחשבה החרת: אף העאת. הע"פ שלה לשמו פסול בה לא תוליאנה מידי פיגול ואנן תנן בפ"ב (לקתן דף כט:) הפסח והחטאת ששחטן חוץ לומנו וקבל והלך וזרק שלא לשמו זהו שלא קרב המתיר כמלותו ואינה פיגול ליענש כרת על אכילתו כדילפינן בפ"ב (שם דף כח:) מקרא כהרנאת כשר כך הרנחת פיגול שיקרבו כל מתירין דהיינו ארבע עבודות בלא פסול מחשבה אחרת: אלא מאי אים לד למימר מרבויה דקרה קחתי. כל הזבחים לפיגול 🔊 בת"כ ולא משלמים למדו הלכך כל חד וחד מאי דפסיל יו מוליאו מידי פיגול וכן לענין הבאתו לידי פיגול כל חד וחד מאי דכתיב ביה דהוי עבודה מביאו לידי פיגול: הכי גרסינן שטבילת הלבע מפגלם יהו: אין הכל משלמים למדנו. ודקשיא לך בחטאת היאך שלא לשמו מוליאה מידי פיגול: הואיל וחוץ למקומה יש כו'. מחשבת על מנת לאוכלו חוץ למחילת אכילתו דהיינו

בכל העיר וחוץ לעיר הוי חוץ למקומום

פוסל בשלמים (ה) בהדיא מרבינן לה לפסולא " בפ"ב אלא שאין בו כרת:

מוליא מידי פיגול. כדילפינן י) בפ"ב

שכל מחשבת פסול מוליאתו מידי

ויש לפרש במסקנא דנקט לשון פסול דאיירי בשלא לשמן דהוי בכל ד' עבודות ומיהו אשכחן דיקא דלא קאי לנסוף גני כל הנישום דמים באחר (קידושין דף כה:) יעל מנת לשפוך שיריים למחר. ל"ע נפרק קמא דמעילה (דף ז.) דמיבעיא לן חישב לנשפכין מהו ופי׳ רבינו דהתם

מיירי שנשפך מן הכלי על הרלפה ומיבעיא ליה אם מוליך אוחו מקלת דם הנשאר בכלי על מנת לזרוק מאותן נשפכין חוץ לומנו שהרי ראויין לאוספן או דלמא כיון דבכוס איתיה דם והחוא דעל הרלפה חולך לאיבוד לא פסלה בהו ש: הג"ה תהי בה ריש לקיש כלום למדנו אלא משלמים. תימה הא ריש לקיש גופיה קאמר לקמן (יד.) מודה רבי שמעון בהולכת (אברים) חטאות הפנימיות: אי מה שלמים בו'. זה אין שייך לומר דמחשבת יום שני לא יפסול בחטאת כמו בשלמים דפשינות דבכל חד אולינן נתר חוך לומנו דידיה: אלא מאי אית דך דמימר דבר

הפוסל בהן בו'. השתח מסיק דמסברא יש לנו לומר כן . דדבר הפוסל מוליא מידי פיגול ודבר המעכב בה מביא לידי פיגול כמו בשלמים ואין שייך להקשות שכן נוהג בכל הובחים: זה הבדד כל הקומץ ונותן בכלי. נהגשה אין פיגול דקמילה כנגד שחיטה ואין לו פיגול קודם שחיטה:

מאי אית לך למימר מרבויא דקראי קאתיא [ה"נ מרבויא דקרא קאתי] חו אמר ריב"ל ∘בעליה זו שמעתי חו שמבילת אצבע מפגלת ₪ תהי בה רשב"ל ₪ כלום למדו : פיגול אלא משלמים מה שלמים אין מבילת אצבע מפגלת בהן אף חמאת אין מבילת אצבע מפגלת בהן ₪ וכי הכל משלמים למדו אי מה שלמים שלא לשמן ז אין מוציא מידי פיגול אף חמאת שלא לשמה אין מוציא מידי פיגול אמר רבי יוםי ברבי חנינא אין הכל משלמים למדו הואיל וחוץ למקומו פוסל בשלמים ושלא לשמו פוסל בחמאת מה חוץ למקומו הפוסל בשלמים מוציא מידי פיגול אף שלא לשמו הפוסל בחמאת מוציאה מידי פיגול א"ר ירמיה מצדה תברא מה לחוץ למקומו הפוסל בשלמים שכן נוהג בכל הזבחים תאמר בשלא לשמו שאינו נוהג אלא בפסח וחמאת בלבד אלא מאי אית לך למימר דבר הפוסל בהן מוציאם מידי פיגול דבר המעכב בהן מביאן לידי פיגול הכא גמי דבר הפוסל בה מוציא מידי פיגול דבר המעכב בה מביאה לידי פיגול אמר רב מרי אף אנן נמי תנינא יוה הכלל יכל הקומץ ונותן יו בכלי והמוליך והמקטיר בשלמא קומץ היינו שוחם מוליך היינו מוליך מקטיר נמי ב היינו זורק אלא נותן בכלי מאָי ניהו אילימא דרמי לקבלה מי דמי התם ממילא הכא איהו קא שקיל ורמי אלא כיון דלא סגי דלא יהיב על כרחיה יו עבודה חשובה היא ה"נ כיון דלא סגי דלא עביד לה על כרחי' היינו הולכה לא לעולם דדמי לקבלה ודקאמרת הכא ממילא התם איהו קא שקיל ויהיב כיון דאידי ואידי מתן כלי הוא מהְ לי ממילא מה לי קא שְקיל ויהיב לימא כתנאי דתני חדא מבילת אצבע מפגלת בחמאת ותניא אידך לא מפגלת ולא מתפגלת מאי לאו תנאי היא

לא הא רבגן הא רבי שמעון אי רבי שמעון מאי איריא מבילת אצבע האמר

פיגול: מלדה מברא. תשובתה בלדה אם מחוץ למקומו אתה לומד לשלא לשמו ולהעמיד פיגול על עבודות הנוהגות בשלמים ותו לא אלא שמוליאתה מידי פיגול תלמד בחטאת שלא לשמו מחוץ למקומו דשלמים יש להשיב מה לחוץ למקומו באו דין הוא שיוליא מידי פיגול שהרי פסול בבו וחמור לכהוג בכל הזבחים תאמר כו׳: אלא מאי אים לך למימר. אם באת לומר הכל משלמים למדו מה יש לך (0 טעם בשלא לשמו המוליא חטאת מידי פיגול כך יש לך לומר שלמים דבר הפוסל בהו כגון חוץ למקומו מוליאן מידי פיגול: **ודבר המעכב בהו**. כגון ד׳ עבודות הדם מביאין לידי פיגול: הכא נמי. אף חטאת דבר הפוסל בה כגון שלא לשמה מוליאה בו ודבר המעכב בה כל הכתוב בעבודת דמה וטבילת אלבע בכלל (i): אף אנן נמי סנינא. דטבילת אלבע מפגלת דתנן במנחות כל הקומץ בה בכל ד' עבודות [אס] חישב על מנת לאכול שיריים או להקטיר קומך למחר פיגול: בשלמא קומץ. מפגל דהיינו כשוחט שמוליא דם שהוא חלק גבוה מן הבשר 📼 [והבשר] שיריים הם אף זה הפריש קומץ מחוך שיריים וכן שאר ב' עבודות דמפגל 🗈 מהיקישא דהוקש מנחה לובח דכתיב זאת התורה [ויקרא ז] ואמר לקמן (נת.) דהך כו היקשא מה שלמים מפגל כיו ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין: החם ממילא. נופל הדם בכלי הכא קא שקיל בידיה ורמי: אלא כיון דלא סגי דלא יהיב. קומץ לכלי לקדשו במוכו כדאמרינן לעיל (דף יא.) שלא בכלי שרת פסולה ואמרינן טעמא במסכת סוטה בפרק שני (דף יד:) מידי דהוה אדם 🖾 לאו אע"ג דקדישתיה סכין בלואר בהמה הדר בעי לקבוליה וקדושיה בכלי זימנא אחריחי קומץ נמי אע"ג דקדשה מנחה כולה בכלי בעי לקדושי קומץ זימנא אחריחי הלכך עבודה חשובה היא ומפגלה הכי נמי בטבילת אלבע כיון דלא סגי כו׳ היינו הולכה שמוליך הדם באלבעו (ח) לקרבן למובח: לעולם דדמי לקבלה. הלכך אתיא בהיקישא דאיתקוש מנחות לשלמים דהא איתרבי קבלה בשלמים לפגל כדאמרי׳ לעיל ומתן כלי במנחה כקבלה בדם אבל טבילת אלבע לא איתרבאי ולא תיפשוט: לא מפגלם. אם טבל על מנת להקטיר אימורין למחר: ולא מהפגלם. אם שחט [או קבל] א ע"מ לטבול אלבע למחר: מאי לאו סנאי היא. דמר חשיב לה הולכה או ומר לא חשיב לה הולכה: לא. דכ"ע הולכה היא והא דקתני אינה מפגלת רבי שמעון היא דאמר במתניתין הולכה לא מפגלא כדתנן ורבי שמעון מכשיר בהילוך:

עב א מיי׳ פי״ג מהל׳ פסה״מ עב א תורי פיייג תהכי פסהיית הלי ב ופייין שם הלכה ו: עג ב תורי פיייג שם הלכה ו: עד ג תורי פייין שם הלכה ג: עד ד תורי פיייג שם הלכה ו:

תורה אור השלם

1. וְאָם הַאָּכֹל יֵאָכֵל מְבְּשַׁר זבח שלמיו ביום השלישי לא יַרְצָה הַפֶּקְרִיב אתוּ לא יַחְשָׁב לוֹ פָּגוּל יִהְיָה וְהַנָּפֶשׁ הָאכֶלֶת מָמֶנוּ אֲוֹנָה תִּשָּׁא:

מוסף רש"י

. בשתי אכילות הכתוב מדבר. דלא שנא חישב לאכול למחר לא שנא חישב להקטיר אימורין למחר פגול (להלן כח:) מצדה תברא. תשובתו מוכנת לצידו. וקדושי דמי לשוחט דוה נוטל ומפריש חלק גבוה מחלה כהנים וכו זה התם גבוה מתנק כסנים וכן זה התם ממילא. נופל הדם במורק הכא שקיל קותן ורמי בכלי מה לי ממילא מה לי קא שקיל ויהיב. דמקבל מקדש הדם בכלי, ויטתן מקדש הקותן בכלי ובדבר והטתן מקדש הקותן בכלי ובדבר ו**ה לומין** (מנחות יג:):

שימה מקובצת

לא קשיא. הא דקתני לעיל דמחשבה לא פסיל בפיגול, לא כשחישב בשעת קבלה על אכילת בשר אלא דמו למחר. [ולכך לא] פסלה דבעינן מחשב בעבודה לאכילת אדם או מחשב בשבורה לחוב מו יודם יחוד אכילת מובח. ואילו זריקה כה"ג עשה מחשבה כמעשה אם שחט על מנת מחשבה כמעשה חם שחט על מנת לזרוק דם למחר פיגול דהיינו אכילת מזבח כפ״ה. ותימה למורי למה אינטריך לדחוק וליתן חילוק בין פיגול ושלא לשמו. לוקמא כולה בשלא שימר ושנח: מקומו שנה בשלה לשמו ובענין דשוחט ע"מ לקבל שלה לשמו כשר והיינו לה עשה בו מחשבה כמעשה, ומחני איירי במחשב בקבלה כמתשה, ומחני איירי עלמה אבל בזורק עשה בו מחשבה כמעשה דשוחט ע"מ לזרוק דמו שלא לשמו פסול. וי"ל דהא מינה לר' יוחנן אבל לריש לקיש מאי איכא למימו לה לניל (דף ט:) אף בשוחט ע"מ לזרוק דמו שלא לשמו כשר דאין . מחשבין מעבודה לעבודה. ומ"מ השה לוחמה בשינוי בעלים דהף ר"ל קשה נוקנת גשינה בענים דקף ר"כ מודה דשוחט ע"מ לורוק בשינה בעלים פסול ושוחט ע"מ לקבל גשינה בעלים כשר. [וי"ל] דלא מצי לאוקמי בשנים בעלים דא"כ תקשה לך הלשון בשינה בעלים דא"כ תקשה לך הלשון דקאמר לא עשה בה מחשבה כמעשה משמע הא אם עשה בה ומעשה תשלות המ מם עשה בה קומטה שקבל הדסן בשיטוי בעלים פקול, חה אינו דאפרי קבל בשיטוי בעלים נמי כשר כדהוכחטו לעיל דלא שייך שיטוי בעלים רק בוריקה. אבל אי מיירי בפיגול ניחא דקתני לא עשה בה מחשבה כמעשה, דאם היה מקבל חון מחשבה כמעשה, דאם היה מקבל חון לומנו או חוץ למקומו פסול מיהם הוי (תוםי טוך): שמעתי מרבי. רש"י גרים שטבילת אלבע מפגלת, ול"ג מפגלת אלצע. פירום ר"ל כך אם חשב כשעת (וריקה) וצימהם ש"מ לגיבול למחר (מפגלת) מעבילה וזה אינו דאין זה מחשב בעעודה לאכילת אדם או למובח (מחרים): אין הדבל משלבים לבדינו. פרש"י הדבל משלבים לבדינו. פרש"י אמריון כמו כן הואלו ועבילת אלצע מעככת במטאת והולכה מעככת בשלמים מה עבודה התעככת בשלמים (המביאה) (מביאה) ולידי בשלמים (המביאה) (מביאה) ולידי פעול אף טבילה המעככת המטאת פעול אף טבילה המעככת המטאת ול"ג מפגלת אנבע. פירוש ר"ל כך פגול אף טבילה המעכבת בחטאת הפנימית (המביאה) [מביאה] לידי פגול. [וי"ל] טבילת אלבע לא שייך כלל בשלמים אבל שלא לשמו דשייך . קצת בשלמים לענין דאין מרצין שפיר לפיט זה מזה (מהר"פ): אלא ביון רלא סגי. פ״ה כיוו דלא סגי (איהו) כר עד למזבח. וא"מ א"כ מהאי טעמא בחטאות חילוטות נמי ליפסול טבילת אלבע דלא סגי כר. ועוד קשה טבילת אלבע דלא סגי כר. ועוד קשה לבהקומן זוטא (מנחות דף יג:) אמר ר' ינאי הולכה בזר פסולה משום לי ינמי הוכם בור פסוכה נמוס דכיון דלה סגי דלה עביד, עבודה חשובה היה. (והכי) [והכה] דהי ההי טעמה במסקנה. ואמר הר"ם (דמשני) [דמדשני] בדיבוריה קרה לכתוב בפנימיות וטבל ובחילוניות לא כתיב וטבל אלא ולחת. ש"מ דלא